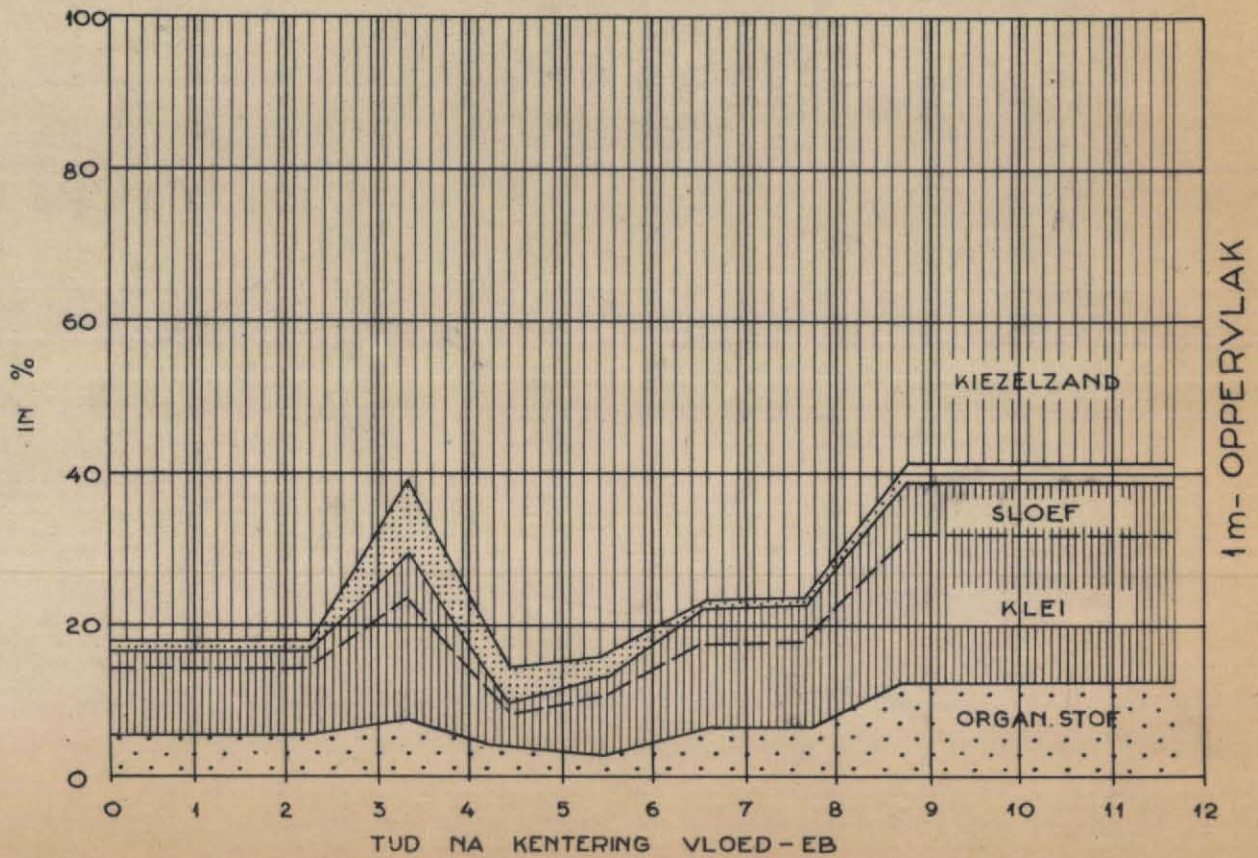
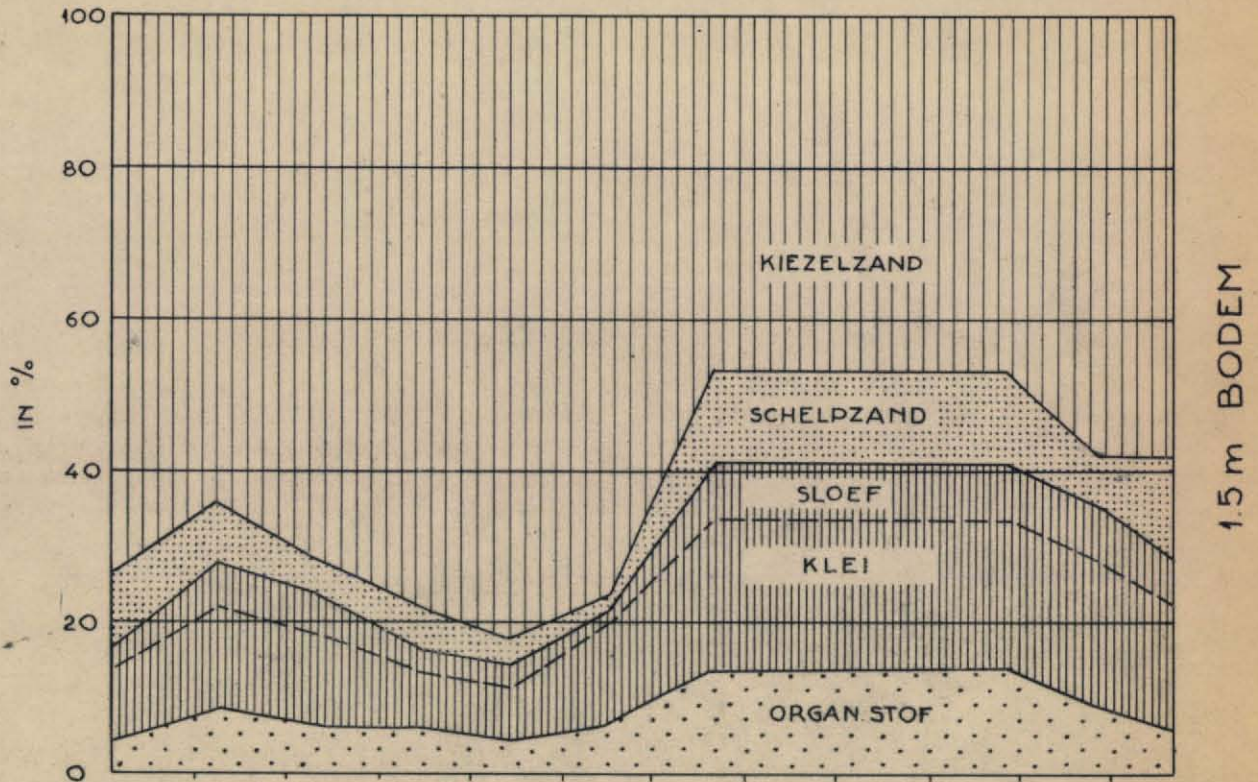


GRAFIEK 2



RAPPORT: Alg. 165.

R 84.

C 717.

Drs. J. Scheele.

Kalkafzettingen door Nederlandse stromen.

1946. 11 blz. 9 bijlagen.

De waarnemingen naar het slibgehalte van de Nederlandse rivieren in de jaren 1879-1885 tonen aan, dat het slib toen een kalkgehalte had van 20 à 25%. Scheele vond in 1940 in het rayon Arnhem voor slib uit Rijnwater slechts 3%, en ongeveer tegelijkertijd in de Rijnmond bij Katwijk c.a. 7%. Waarschijnlijk is deze meerdere kalk door het boezemwater aangevoerd. (Met de overmaat klei).

Waarnemingen in de Waterweg bij Poortershaven toonden aan, dat een hoge slibdichtheid gepaard gaat met een hoog kalkgehalte van het slib. Het resulterend kalktransport zou ca. 600 ton per getij rivieropwaarts bedragen.

Metingen in het Rak van Scheelhoek en de haven van Stellendam leverden zéér hoge slibgehalten op n.l. max. 12 g/l het gemiddelde kalkgehalte was 17%.

Bij onderzoek van de havens langs de Waterweg-Nieuwe Maas bleek er een tamelijk constante verhouding te bestaan tussen het gehalte aan klei en aan organische stof van het slib n.l. voor 20 havenmonden 4,15. Het verband tussen zand- en kalkgehalte, respectievelijk tussen klei- en kalkgehalte, bleek een tweede graadskromme te zijn. Vergelijking van het kalkgehalte van het slib van de buitenhaven te IJmuiden (9,1-25,7%) met dat van een drietal havens langs de Waterweg (10,2-18,2%) doet de vraag rijzen of langs deze weg geen onderscheid valt te maken tussen zoet- en brakwatersedimenten. De kalk in het getijdengebied is blijkbaar voor het grootste deel uit zee afkomstig. Hoe dichter bij zee hoe grover de kalk.